

»Rådet træffer foranstaltninger og fremmer i den form og efter den fremgangsmåde, der måtte være hensigtsmæssig, alle former for samarbejde, som tjener til opfyldelse af Unionens målsætninger. Det kan med henblik herpå på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med [enstemmighed] [kvalificeret flertal]

c) vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser; rammeafgørelser er med hensyn til det tilsigtede mål bindende for medlemsstaterne, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen; de må ikke indeholde bestemmelser, der kan få direkte virkning.«

3. Introduktionen af en ny retsaktstype inden for søjle 3 rejser spørgsmålet om, hvilke præcise retsvirkninger et sådant instrument kan have.

På flere punkter er definitionen af en rammeafgørelse reelt enslydende med definitionen af et direktiv, som dette er defineret i artikel 189 i Traktaten om Det Europæiske Fællesskab.

Definitionen af et direktiv er som følger:

»Et direktiv er med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen.«

Ligesom rammeafgørelser - i følge den foreslåede definition - er direktiver bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål.

På andre områder adskiller rammeafgørelsen sig imidlertid væsentligt fra direktivet. Ud over at betegnelsen »rammeafgørelse« i sig selv synes at indicere, at det i videre udstrækning overlades til medlemsstaterne selv at bestemme form og midler til opfyldelse af målet, indebærer den sidste sætningsled i bestemmelsen, at rammeafgørelsen ikke må »indeholde bestemmelser, der kan få direkte virkning«.

Ud fra et dansk synspunkt betragtes det som helt afgørende, at det sikres, at rammeafgørelser ikke som direktiver kan indeholde bestemmelser, som vil kunne tillægges umiddelbar anvendelighed. Fra dansk side arbejder man under de igangværende forhandlinger for at sikre dette.

Endvidere arbejder man for, at rammeafgørelser gøres bindende over for medlemslandene og ikke blot medlemslandenes regeringer, samt at rammeafgørelser skal forudsætte en vis margin for medlemsstaternes gennemførelse. Disse ønsker synes imødekommet med det foreliggende udkast.

4. Forslaget i formandskabets addendum til en ny artikel K.7 i Traktaten om Den Europæiske Union indebærer, at Domstolen tillægges kompetence til at fortolke bestemmelserne heri.

Der lægges op til, at Domstolen vil kunne indtrædes på følgende tre måder.

For det første vil Domstolen i medfør af den foreslåede artikel K.7, stk. 1 kunne inddrages i forbindelse med forelæggelsen af præjudicielle spørgsmål vedrørende gyldigheden og fortolkningen af rammeafgørelser.

For det andet vil Domstolen i medfør af stk. 2 i samme bestemmelse få tillagt beføjelser til at sikre, at vedtagelsen af rammeafgørelser overholder legalitetsprincippet. Bestemmelsen lægger op til, at såvel medlemsstaterne, Kommissionen som Rådet selv vil kunne indbringe et sådant søgsmål.

Endelig vil Domstolen i henhold til bestemmelsens stk. 3 få tillagt kompetence til at afgøre tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen af rammeafgørelser, såfremt en sådant tvist ikke vil kunne blive løst af Rådet selv inden for seks måneder efter, et af Rådets medlemmer har rejst sagen i Rådet.

5. Fra dansk side vil man under de videre forhandlinger fortsat arbejde for, at de retsinstrumenter som skal gælde inden for søjle 3-området bevarer deres mellemstatslige karakter fuldt ud.

(Alm. del – bilag 912 fra 1996-97)

Spørgsmål nr. 143 på alm. del

Spørgsmål (21/9-96):

Kan ministeren bekræfte, at der i forbindelse med regeringskonferencen er overvejelser om i et kommende traktatudkast at foreslå, at konventioner indgået under EU-traktaten kan træde i kraft, allerede når et kvalificeret flertal af parlamentet har tiltrådt, så det sidste parlament ikke

⁷⁰ Rammeafgørelser omhandles i TEU art. K. 6, stk. 2 b (art. 34, stk. 2 b i den konsoliderede udgave af TEU). Formuleringen af den endelige tekst afviger på enkelte punkter fra det hollandske formandskabs forslag. Passagen »de må ikke indeholde bestemmelser, der kan få direkte virkning.« er ændret til »De indebærer ikke umiddelbar anvendelighed.«